

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 223/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 5C/193/2012-242 z 10. júla 2017, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/115/2018-299 z 24. augusta 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Cdo/14/2019 z 31. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu z 28. februára 2020 domáha vyslovenia porušenia:

a) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie;

b) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práv podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie;

c) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práv podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2

ústavy rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie;

d) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia;

e) základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia po náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 506/2016-35 z 12. októbra 2016 (ďalej len „nález ústavného súdu“).

1.1 Sťažovateľka navrhuje úhradu primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 eur a úhradu trov právneho zastúpenia solidárne krajským súdom a najvyšším súdom a úhradu primeraného finančného zadost'učinenia v sume 7 500 eur a úhradu trov právneho zastúpenia okresným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 11. septembra 2012 na okresnom súde návrh na začatie konania, ktorým sa domáhala, aby súd zaviazal odporcu – Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, na zaplatenie sumy 8 502,32 eur s príslušenstvom z titulu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným začatím exekúcie.

3. Okresný súd uznesením č. k. 5C/193/2012-160 z 3. mája 2016 konanie zastavil z dôvodu prekážky litispendencie a nepriznal žiadnemu účastníkovi právo na náhradu konania. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 2Co 292/2016-209 z 28. februára 2017 predmetné uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd vec opätovne vec prejednal a rozhodol rozsudkom č. k. 5C/193/2012-242 z 10. júla 2017, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol a priznal žalovanej voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil nedôvodnosťou uplatnených nárokov a neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobkyne. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 3Co/115/2018-299 z 24. augusta 2018 tak, že odvolanie sťažovateľky odmietol podľa § 386 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako oneskorene podané. Zároveň žalovanej priznal proti sťažovateľke plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 2 Cdo 14/2019 odmietol podľa § 447 pís. e) CSP, pretože neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval kľúčový argument sťažovateľky, podľa ktorej okresný súd (s krajským súdom) vedome a účelovo porušili právo sťažovateľky byť v súdnom konaní zastúpený advokátom tým, že okresný súd JUDr. Emílii Korčekovej (ďalej len „advokátka sťažovateľky“) nedoručil:

a) predvolanie na pojednávanie 10. júla 2017, čím bolo porušené právo riadne konať pred súdom prostredníctvom ňou zvolenej advokátky, s čím sa krajský súd ani najvyšší súd dôsledne nevysporiadali;

b) napadnutý rozsudok okresného súdu z 10. júla 2017;

c) napadnuté uznesenie krajského súdu z 24. augusta 2018.

6. Sťažovateľka ďalej namieta arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, nedostatočné vysporiadanie sa s porušením práv sťažovateľky postupom a rozhodnutím okresného súdu. Namieta, že v záhlaví napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu nie je uvedená advokátka sťažovateľky, ale je nesprávne uvedený zástupca [REDAKOVANÉ] (ďalej len „splnomocnený zástupca“), s čím sa okresný súd ani krajský súd dôsledne a ústavne konformne nevysporiadali. Poukazuje na nepresvedčivé, nekonzistentné, arbitrárne, tendenčné a formalistické odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov v kontexte nezákonného poverenia na vykonanie exekúcie okresným súdom a nezákonného upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľke na podklade poverenia na vykonanie exekúcie. Zároveň namieta extrémne dlhé kompenzačné konanie o odškodnení sťažovateľky od 27. júna 2012, a to vinou všeobecných súdov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že namietaným konaním okresného súdu, prvoinštančným rozsudkom okresného súdu, napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu boli porušené ňou označené práva. Jadrom problému je sťažovateľkou namietané nepredvolanie advokátky na pojednávanie, nesprávny postup okresného súdu pri doručovaní napadnutého rozsudku okresného súdu, v dôsledku čoho došlo k oneskorenému podaniu odvolania, a následne jeho odmietnutie krajským súdom.

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné sudy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017, II. ÚS 523/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 585/2018).

10. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom ústavnej sťažnosti vrátane jej príloh, s obsahom napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov aj s celým spisovým materiálom vedeným na Okresnom súde Pezinok sp. zn. 5C/193/2012, ktorý si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu výzvou zo 17. januára 2022.

11. Kľúčová otázka, s ktorou sa ústavný súd musel vysporiadať, bola, či sťažovateľkou namietaný postup okresného súdu, ktorým nedoručil predvolanie na pojednávanie pred okresným súdom 10. júla 2017 a napadnutý rozsudok okresného súdu (aj napadnuté uznesenie krajského súdu) advokátke sťažovateľky, mohol spôsobiť, že sťažovateľka podala odvolanie proti napadnutému rozsudku oneskorene, v dôsledku čoho bolo jej odvolanie odvolacím súdom odmietnuté.

12. Ústavný súd z obsahu vyžiadaného súdneho spisu sp. zn. 5C/193/2012 zistil, že v súdnom spise sú pre účely tohto konania o ústavnej sťažnosti relevantné dve splnomocnenia sťažovateľky. Prvé relevantné splnomocnenie je splnomocnenie z 9. júla 2012, ktorým splnomocňuje (pri podávaní žaloby) svojho manžela ako splnomocneného zástupcu k zastupovaniu v konaní o odškodnenie v sume 8 502,32 eur voči Slovenskej republike. Z uvedeného vyplýva, že ide o splnomocnenie na celé konanie. Druhé relevantné splnomocnenie je zo 4. júna 2016, ktorým sťažovateľka splnomocnila advokátku len na zastupovanie v odvolacom konaní na krajskom súde proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5C/193/3012-160, t. j. proti „prvému“ rozhodnutiu okresného súdu z 3. mája 2016.

13. Zo spisu ďalej vyplýva, že v súvislosti s „prvým“ odvolacím konaním bola advokátka sťažovateľky označená v záhlaví uznesenia krajského súdu č. k. 2Co/292/2016 z 28. februára 2017 a bolo jej predmetné uznesenie krajského súdu (sp. zn. 2Co 292/2016) doručené 17. mája 2017. Uvedený postup považuje ústavný súd za správny. Keďže sa splnomocnenie 4. júna týkalo len odvolacieho konania, okresný súd nemal povinnosť ju predvolať na pojednávanie pred okresným súdom, ktoré sa uskutočnilo 21. júna a 10. júla 2017.

14. Po následnom zrušení predmetného rozhodnutia okresného súdu (č. k. 5C/193/3012-160 z 3. mája 2016) odvolacím súdom (č. k. 2Co 292/2016-209 z 28. februára 2017) a vrátení veci na okresný súd zastupoval sťažovateľku jej splnomocnený zástupca, ktorý sa v súlade so splnomocnením na celé konanie z 9. júla 2012 zúčastňoval ďalších procesných úkonov ako účasť na pojednávaní, nahliadnutie do spisu a podanie odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu.

15. Zo spisovej dokumentácie ďalej vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu z 10. júla bol sťažovateľke doručovaný prostredníctvom jej splnomocneného zástupcu. Zásielka, t. j. napadnutý rozsudok okresného súdu, bola uložená na pošte 4. augusta 2017. Zásielka sa ako nedoručená vrátila okresnému súdu 24. augusta 2017. Odo dňa vrátenia nedoručenej zásielky súdu sa rozsudok v zmysle § 111 ods. 2 Civilného sporového poriadku považoval za doručený. V zákonnej 15-dňovej lehote na podanie odvolania od 25. augusta 2017 sťažovateľka odvolanie nepodala. Sťažovateľka o odpustenie lehoty na podanie odvolania podľa § 114 v spojení s § 122 Civilného sporového poriadku nepožiadala. V dňoch 6. decembra 2017 a 11. decembra 2017 doručila okresnému súdu podania ako sťažnosť a žiadosť o doručenie napadnutého rozsudku, ktoré však nebolo posudzované ako návrh na odpustenie zmeškania lehoty. Rozsudok jej bol doručený 28. decembra 2017 a odvolanie podala 11. januára 2018, ktorý krajský súd posúdil ako oneskorene podaný.

16. Na základe uvedených skutkových okolností ústavný súd konštatuje, že okresný súd pri doručovaní napadnutého rozsudku postupoval správne, keď ho doručoval splnomocnenému zástupcovi sťažovateľke, a nie advokátke. Z hľadiska rozsahu zastúpenia je rozhodujúci obsah písomného splnomocnenia vymedzujúceho okruh úkonov, na ktoré je splnomocnenec oprávnený. Zo splnomocnenia advokátky sťažovateľky zo 4. júna 2016 vyplýva, že sťažovateľka ju splnomocnila na zastupovanie len v „prvom“ odvolacom konaní proti rozsudku okresného súdu

č. k. 5C/193/2012, ktoré sa nevzťahovalo automaticky na konanie pred okresným súdom ani na „druhú“ odvolacie konanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu č. k. 5C/193/2012-242.

17. Nad rámec ústavný súd zdôrazňuje, že splnomocnený zástupca bol osobne prítomný na pojednávaní okresného súdu 10. júla 2017, na ktorom bol vyhlásený „druhý“ rozsudok č. k. 5C/193/2012 (o zamietnutí žaloby), a ako splnomocnený zástupca, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, vedieť mohol a mal, že v zmysle § 223 ods. 3 CSP (spravidla) sa rozsudok vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. Z tohto dôvodu mal očakávať doručenie rozsudku v rozmedzí najbližších 30 dní (do 10. augusta 2017) o to viac, že to bol rozsudok, ktorý znamenal neúspech sťažovateľky. Námietka sťažovateľky o tom, že mal byť predmetný rozsudok doručovaný advokátke, ktorá na konanie pred okresným súdom nebola výslovne splnomocnená, je bez akéhokoľvek právneho významu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie subjektu právnych vzťahov vo vzťahu k ochrane svojich práv, keď požaduje, aby sledoval svoje subjektívne práva, staral sa o ne a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu alebo poškodzovaniu (III. ÚS 417/2018, I. ÚS 68/2021).

18. V danom prípade sa podaná ústavná sťažnosť javí byť ako špekulatívne spoliehanie sa na ústavný súd bez ohľadu na to, že v prvom rade by mala sťažovateľka spolu so svojím splnomocneným zástupcom vyvinúť nevyhnutnú bdelosť pri strážení si svojich práv.

19. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka by mala k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv, o ktorom by bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, ak by vyvinula potrebnú bdelosť pri hájení svojich práv. Napokon (hoci aj oneskorene) podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

20. Ako z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

22. Ústavná sťažnosť sťažovateľky má napriek právnenému zastúpeniu v konaní pred ústavným súdom laický, nezrozumiteľný a z odborného hľadiska neprínosný charakter. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka opakovane vznáša námietky, pre ktoré považuje rozhodnutia všeobecných súdov za nesprávne. Ide o námietky spočívajúce v nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s argumentmi sťažovateľky.

23. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý odmietol odvolanie podľa § 386 písm. a) CSP ako podané oneskorene. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení jasne, logicky a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov posúdil odvolanie ako oneskorene podané. Závery krajského súdu sú právne

akceptovateľné a ústavne konformné. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že sťažovateľka v odvolaní namieta, že napadnutý rozsudok okresného súdu mal byť doručený do jej rúk, pričom v ústavnej sťažnosti namieta, že mal byť predmetný rozsudok doručený advokátke.

24. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preto ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom napadnutých práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

25. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti požaduje aj vyslovenie porušenia práv vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu a jeho zrušenie. Predmetným uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté podľa § 447 písm. e) CSP pre nesplnenie podmienky spísania dovolania advokátom, ale splnomocneným zástupcom, a to aj napriek riadnemu poučeniu obsiahnutému v závere uznesenia odvolacieho súdu.

26. Podľa názoru sťažovateľky, poukazujúc na bližšie nešpecifikovanú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a ústavného súdu, v dovolacom konaní mohla byť zastúpená manželom s ukončeným vysokoškolským právnickým vzdelaním, a to v záujme hospodárnosti a nezvyšovania nákladov rodiny. Uvedený názor ústavný súd nepovažuje za ústavnoprávne relevantné odôvodnenie.

27. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd nemal inú možnosť, len odmietnuť dovolanie sťažovateľky z už uvedených dôvodov. Aj v tejto časti uznesenia súčasne zdôrazňuje skutočnosť, že keďže splnomocnený zástupca (manžel) sťažovateľky má vysokoškolské právnické vzdelanie, musel teda vedieť o tom, že keď spíše dovolanie síce ako právnik, ale nie advokát, nevyhnutne bude odmietnuté. Navyše, o tomto následku bola sťažovateľka poučená v uznesení krajského súdu.

28. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že pre nedostatok skutkových tvrdení či právnu argumentáciu „len“ v rovine obyčajného (jednoduchého, podústavného) práva, chýbajúcu ústavnoprávnu argumentáciu alebo jej nepochopenie, ako aj pre absenciu príčinnej súvislosti medzi ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím či postupom orgánu verejnej moci a namietaným porušením označených práv zaručených ústavou alebo listinou, alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o základných ľudských právach a slobodách ústavný súd odmietne sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (*Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck. 2020*).

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným konaním okresného súdu

30. Sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti domáhala vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/193/2012 po náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 506/2016-35 z 12. decembra 2016.

31. Ústavný súd konštatuje, že doterajšiu dĺžku konania vedeného pred okresným súdom ako prvostupňovým súdom, krajským súdom ako odvolacím súdom a najvyšším súdom ako súdom dovolacím je potrebné, zohľadňujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (rozsudok vo veci Kiš v. Slovenská republika z 13. 10. 2009 o sťažnosti vedenej pod č. 3673/05; rozsudok vo veci Gajdoš v. Slovenská republika z 26. 6. 2009 o sťažnosti vedenej pod č. 19304/04), ako aj vlastnú rozhodovaciu činnosť, hodnotiť v súvislosti s posudzovaním prietáhov v konaní ako jeden celok. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom ústavnej sťažnosti v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd nemohol pristúpiť k hodnoteniu postupu krajského súdu ani najvyššieho súdu, keďže neboli sťažovateľmi v petite ústavnej sťažnosti označené ako porušovatelia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Keďže sťažovateľka sa domáhala preskúmania postupu po vydaní nálezu ústavného súdu, bude ústavný súd hodnotiť postup len v období po 12. decembri 2016.

32. Z obsahu spisovej dokumentácie okresného súdu Pezinok pod sp. zn. 5C/193/2012 po doručení nálezu ústavného súdu 4. novembra 2016 okresnému súdu bolo (po zrušení uznesenia okresného súdu č. k. 5C/193/2020-160 a jeho vrátení na ďalšie konanie uznesením odvolacieho súdu č. k. 2Co/292/2016 z 28. februára 2017) nariadené pojednávanie na 21. jún 2017, z ktorého sa splnomocnený zástupca sťažovateľky ospravedlnil z dôvodu lekárskeho vyšetrenia a zároveň požiadal o odročenie pojednávania. Následne bolo opäť nariadené nové pojednávanie na 10. júl 2017, na ktorom bolo vyhlásený rozsudok.

33. Ústavný súd konštatuje, že v uvedenom postupe okresného súdu neidentifikoval žiadne signály nečinnosti alebo neefektívnej činnosti okresného súdu, ktorých intenzita by nasvedčovala, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

34. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (napr. IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného

súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z ESĽP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63).

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

36. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu